

Børne Blad

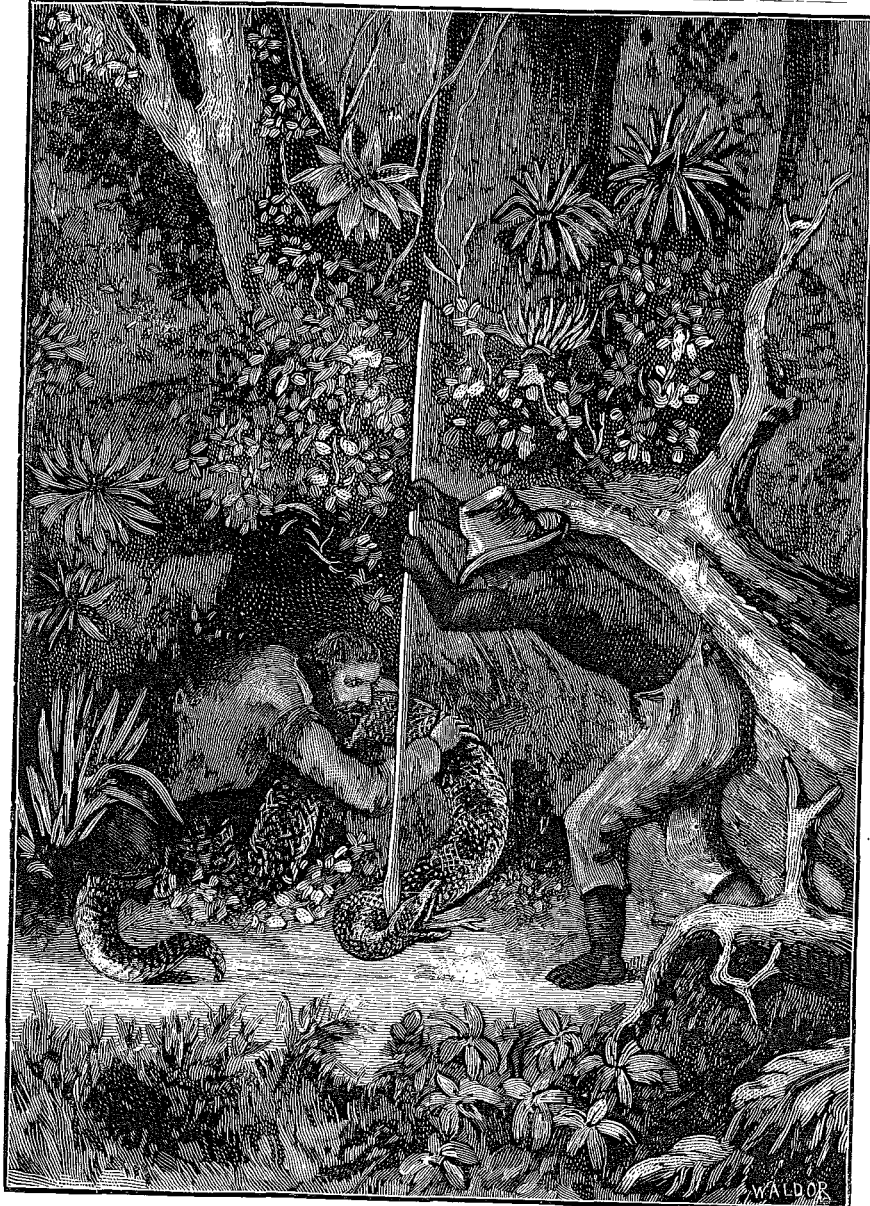

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr 11

15de mars 1896.

22de aarg.

Fangst af en kvæleslange.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfud. I pakker til en adresse paa over 5 eksempl. leveres det for 40 cents, og over 25 eksempl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

II. Løse.

Den tredje artikel.

XIII. Om Kjødets opstandelse.

ABC-klassen: Jil. 3, 21: Vor Herre Kristus skal forbande vort fornedrelses legeme til at blive ligedannet med hans herligheds legeme.

Katekismusklassen: Samme som ovenfor og Dan. 12, 2: Mange, de, som sover i jordens støv, skal opbaagne, somme til evigt liv og somme til idel skam, til evig affly.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Joh. 28, 29 (Sp. 420) og Joh 19, 25, 26: Jød ved, min Gjenløser lever, og som den sidste skal han frem paa støvet. Og efterat denne min hud er bleven ødelagt, skal jeg ud fra mit kjød skue Gud.

Vink.

„Jeg tror — Kjødets opstandelse.“

(Enkens søn af Nain, Bbh. 77; Jairus's datter, Bbh. 78; Lazarus, Bbh. 82; Jesu opstandelse, Bbh. 96).

— Missionær Moffat prædikede en dag for en hedenisk konge og hans følge. Han talte om frelsen i Jesus Kristus og om de dødes opstandelse. I begyndelsen hørte kongen stille paa ham; men da Moffat begyndte at tale om, at de døde skal opstaa, afbrød kongen ham og sagde: „Hvad? Hvad er det, du siger om de døde? Skal de staa op igjen?“ „Ja“, svarte missionæren. „Vil min fader opstaa? Vil alle de, som er fødne paa slagmarken opstaa? og alle de, som er opædt af løver, tigere, hyæner og krokodiller? og de, hvis legemer er fødne paa ørkenens sand og hemsuldrede, og hvis støv er spredt for vinden?“

— Da Moffat havde sagt ja til alt dette, henvendte kongen sig til sine vise og sagde: „Har eders øren nogenstinde hørt saa underlige ting?“ Derpaa vendte han sig til den ældste i forsam-

lingen og spurgte: „Har du nogenstinde hørt saa underlige ting?“ „Nei“, svarte ølbingen; „jeg mente, at jeg eiede al kundskab, som var i landet; thi jeg har lyttet til flere slegters frasaan. Jeg er gammel; men de ord, jeg har hørt idag, bringer al min visdom i forvirring. Denne mand har vist levet, længe før vi blev fødte.“ — Men kongen vilde ikke tro det, som Moffat sagde om de døde, og sagde til ham: „Min fader, jeg elsker dig meget. Dit besøg og din nærværelse har gjort mit hjerte hvib som melk. Din munds ord er søde som honning. Men hvad du siger om opstandelsen, det er for haarbt, det kan vi ikke forstaa. Jeg vil ikke høre mere om, at de døde skal opstaa. De døde kan ikke opstaa; de døde vil ikke opstaa.“ — Moffat forsøgte at overtale kongen til at høre mere; men kongen løstede haanden, svingede den frem og tilbage og raabte: „Jeg har slaaet flere tusende mennesker ihjel; skulde de opstaa?“ — Det var altsaa den onde samvittighed, som oprørtes mod den tanke, at de døde skulde opstaa; hvorledes skulde han udholde mødet med de mange, som han havde myrdet? Ved kongens ord blev der tausshed i forsamlingen, og han opløste derpaa sammenkomsten, idet han sagde: „Hvad hører mine øren idag? Jeg er gammel; men sligt har jeg aldrig tænkt paa.“

— I det evige liv skal de udvalgte vel have en forfællig klarhed; dog skal ingen være utilfreds med sin eller misunde en anden. Vi vil, siger Messias, bruge en lignelse. En adelig ridder havde flere sønner, nogle større, andre mindre; men han vil give dem alle prægtige klæder til en herlig glædesfest. Han lader dem alle komme for sig, lader tage maal af dem og klæder gjøre færdige til enhver af dem efter deres størrelse. Naar man nu spurgte den lille, om han havde lyst til den store klædning, vilde han svare nei. Vilde man spørge den største, om han vilde have den lille klædning, vilde han ogsaa svare nei. Saaledes er det ogsaa i det himmelste Jerusalem; der vil ingen misunde den anden den største klædning; men enhver vil være tilfreds med sin og takke Gud, at han har givet ham en stor klarhed, en anden en langt større, og dette ene og alene af naade.

— Monika, Augustins fromme moder, mødte døden i et fremmed land. Hendes venner der udtalte sin forundring over, at hun vilde lade sit legeme lægges til hvile saa langt borte fra fædrelandet. Da svarte hun: „Intet er langt borte fra Gud, og jeg er ikke bange for, at han ikke skulde vide at finde mig paa opstandelsens dag.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

II. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

XIII. The Resurrection of the Body.

ABC Class: Phil. 3, 21: The Lord Jesus Christ shall fashion anew the body of our humiliation, that it may be conformed to the body of his glory.

Catechism Class: Same as above, and Dan. 12, 2: Many of them that sleep in the dust of the earth shall awake, some to everlasting life, and some to shame and everlasting contempt.

Explanation Class: Same as above, John. 5, 28, 29 (Qu. 420), and Job 19, 25, 26: I know that my Redeemer liveth, and that he shall stand up at the last upon the earth: and after my skin hath been destroyed, yet from my flesh shall I see God.

SUGGESTIONS.

"I believe in the Resurrection of the Body."

(The widow's son of Nain, B. H. 77; the daughter of Jairus, B. H. 78; Lazarus, B. H. 82; Resurrection of Christ, B. H. 96).

— The Emperor Theodosius, having on a great occasion opened all the prisons, and released his prisoners, is reported to have said: "And now, would to God I could open all the tombs, and give life to the dead!" But there is no limit to the mighty power and royal grace of Jesus. He opens the prisons of justice, and the prisons of death with equal and infinite ease: he redeems not the soul only, but the body.

— Gold will resist acids to a certain point, but may be dissolved by heat, or even held in solution. Diamonds are durable, but may by fire be melted as wax, or corroded by time. But the glorified body shall be incorruptible. What a release from the thousand ills to which flesh is heir!

— Luther thought that the risen saints would be strong enough to shake the world, pull up islands by roots, or hurl mountains up in the air.

— God can bring wonderful effects out of simple elements and combinations. The pearl is formed out of the gross substance of the oyster and its shell. Diamonds is but another form of coal. All the precious stones are but clay. Yet how lovely their lustre and with what varied hues of light they sparkle and shine! All the enchanting beauty and odor of flowers are produced by arrangements of the simplest elements.

The indescribable beauties of the cloud and rainbow, and sunrise and sunset, are produced with a touch of the infinite Artist's hand by light acting on moisture. And if matter is capable of such glory in this initial stage, what glory may it not be made to exhibit in the new and perfect creation and in that glorified body, which shall be its climax of beauty and grace?

— In innumerable myriads, from the earth, and from the rivers, and from the rolling waves of the mighty sea, shall the dead bodies start up at the sounding of that angel trumpet; from peaceful church-yards, from bloody battlefields, from the catacomb and the pyramid, from the monument and the mountain-cave, great and small, saint and prophet and apostle, and thronging multitudes of unknown martyrs and unrecorded heroes in every age and every climate, on whose foreheads was the Lamb's seal—they shall come forth from the power of death.

— The bodies of the wicked shall also rise with power—power to suffer, to die, and yet to live uncrushed by the stern foot of death.

— A little child lost her mother, a kind Christian mother, and for a time could not be consoled. A friend took the child to the grave, and asked her to plant a seed in it. For a time no result appeared, and the child would still keep grieving. But one day a beautiful shower of rain fell, and there appeared a tiny green leaf, which grew stronger and bigger, until at last it was covered with a sweet and lovely flower. The child was taken often to the grave, and was brought, by the teaching conveyed to that emblem, to feel the happiness of the Christian hope of resurrection.

— "Our Lord," says Luther, "has written of the resurrection not in books alone, but in every leaf in spring-time."

— In the insect creation we have a direct and striking illustration of the resurrection. Animals of this class begin their existence in the form of worms. After continuing for some time in the humble state of being to which they are necessarily confined by their structure, they die and are gone. In the moment of death they construct for themselves a species of shell or tomb, in which they may with the strictest propriety be said to be buried. Here they are dissolved into a mass of semitransparent water, exhibiting to the eye no trace of life, no promise of a future revival. But behold! soon the tomb discloses, and a winged animal comes forth, with a nobler form, often exquisitely, brilliant with the gayest splendor, possessed of new and superior powers, and destined to a more refined and exalted life.

Viden refret.

Geburtsdagspresenten prøves.

Den lille franskmand.

(Fortsættelse.)

Bonden fortalte; han var af dem, som ikke pleiede at fatte sig i kort-hed. "Da krigen med franskmændene brød ud saa pludselig, blev jeg i høieste grad forkræftet. Jeg følte mig især ængstelig for, hvorledes jeg skulde skjule mine værdipapirer og mine sparepenge fra de sidste tyve aar, femti guldpenge. Jeg tænkte sent og tidlig paa, hvorledes jeg sikrest skulde gemme dem, naar fienden kom. Til sidst spurgte jeg min nabo Krall tilraads. Han var en mand med om-løb i hovedet, vidste jeg, og havde mere end en gang givet mig et godt raad. Krall sagde: Gjem pengene inat under en sten i din havemur; der vil intet menneske falde paa at søge dem. Men lad dine værdipapirer være, hvor de er; ingen vil røre dem." Jeg syntes godt om raadet og gjorde, som han sagde. Klokken tolv om natten, da alle sov, listede jeg mig i al hemmelighed ud i haven; det var mørkt og min kone var derfor med og lygte for mig, saa jeg kunde se. Saasnart franskmændene var væk, vilde jeg atter hente mine penge frem, men til min store forkrættelse var ikke en eneste af dem at finde. Jeg kunde ikke faa blund paa mine øine den hele nat, og tidlig den næste morgen styrtede jeg ind til Krall, vækkede ham og fortalte min ulykke."

"Nu", sagde forvalteren, "hvad sagde saa Krall?"

"Han blev stint", sagde bonden, "og skjældte mig huden fuld ovenpaa min ulykke. Jeg indser", sagde han, "at skal en forstandig mands raad være godt, saa maa det ogsaa udføres af en forstandig mand. Men du er og bliver en dum toff. Du skulde naturligvis ikke have havt lys med, da du skjulte pengene; thi paa den maade kunde jo folk se dig. Det endrer mig slet ikke, at de gylbne fugle er fløine, og at redet er tomt. Imidlertid skal jeg give dig et godt raad. Har du lagt merke til Lorents, mens han har podet dine træer? Han havde altid noget at gjøre horte ved havemuren! Tro mig, han og ingen anden har stjaalet pengene. Hvis jeg var i dit sted, vilde jeg straks melde ham for politiet — Som De ved, fulgte jeg Kralls raad; kun fortalte jeg Dem dengang

ikke, at det var Krall, som havde givet mig raadet om, hvor jeg skulde lægge pengene; thi han havde selv paalagt mig ikke at sige et eneste menneske, at det var ham, som havde givet mig det gode raad."

"Se, sel" udbroød forvalteren for sig selv. Altsaa har Krall, dette hebugjerrige menneske, formodentlig villet hevne sig paa Lorents og faa ham væk fra landsbhyen for saa kanste til sidst selv at faa forpaktningen i hans sted."

Forvalteren spurgte derpaa bonden: "Har De omtalt Deres nye mistante for noget menneske?"

"Nei", sagde bonden, "ikke en levende sjæl har hørt et eneste ord derom. Jeg har vistnok i lang tid havt god tro paa Krall; men min tillid er bleven betydelig rokket i den senere tid, og jeg er bange for ham. Han maa heller ikke faa vide, at jeg har anklaget ham! De maa endelig ikke fortælle ham det."

"Nu vel", svarte forvalteren, som ikke kunde lade være at smile af bondens enfoldighed, "saa ti stille fremdeles. Jeg vil sende bud efter Dem, naar jeg atter vil tale om sagen."

Forvalteren kjendte Krall som et meget slu menneske og tænkte: "Det kan godt hælde, at Krall har villet faa kloen i pengene og har raadet den enfoldige bonde til at gemme dem i muren bare for at kunne belure ham og hente pengene efterpaa. Krall er jo ogsaa en forgjældet person og haabe en dranker og spiller; har han faaet tag i pengene, saa har han sikkerlig allerede givet ud mesteparten. Men det kan vel ikke være saa vanskeligt at faa greie paa."

Han sendte bud efter sin retsbejnt, fortalte ham i al hemmelighed sagen og bad ham undersøge, om Krall nogetsteds havde betalt nogen af sine mange gjældsposter med guldpenge eller ellers givet ud guldpenge.

Efter et par dages forløb kom retsbejntent ind paa kontoret og fortalte: "Af sin gjæld har Krall ikke betalt en cent; men inde paa vertshuset i byen har han en hel nat siddet og drukkert og spillet, og da han tabte meget, lod han vække nogle guldstykker. Jeg har faaet vække til mig et par af dem; her er de; de er af samme slags som dem, der er stjaalne fra bonden."

Forvalteren lod straks retsbejntent gaa hen og hente Krall, og da denne kom, sagde han lige ud, at han var tyven. Krall be-

gyndte at bande og bære sig og var rasende over, at man kunde mistænke en saa ærlig mand som ham for saadant. Han kunde vistnok ikke benegte, at han havde ladet vekfle nogle guldbenge, men forsitrebe høit og dyrt, at han ikke havde stjaalet dem.

„Det er muligt“, sagde forbalteren; „De faar isaafald kunne gjøre rede for, af hveu De har faaet dem.“

Da blev Krall aldeles bleg. Han kunde ikke opgive noget menneske, som han havde faaet dem af. Han maatte tilstaa, at han var tyven, og blev dømt til flere aars tugthus samt at kasse bonden tilbage de stjaalne penge.

„Saa gaar det“, sagde forbalteren, „naar man ikke er arbeidsom og sparsom, men befatter sig med drik og spil, da bliver man ofte tilsidst en bedrager og en tyv. Mens Lorents har faaet løn for sin redelighed og menneskefjærlighed, saa faar De nu Deres velfortjente straf for Deres falskhed og ondskab.“

Da Krall, som paa forhaand var aldeles forgjældet, skulde betale tilbage de stjaalne penge, maatte der holdes tvangsauktion over hans eiendele. Han blev bragt aldeles til tiggerstaven, og hans hørn kom mere end en gang og tiggede om et stykke brød udenfor Lorents's dør.

13. Obersten.

Skjønt der var sluttet fred, havde de udvandrede dog lidet haab om at kunne vende hjem til sit fædreland. Det varede heller ikke længe, førend atter krigen brød løs, men den førtes nu ikke paa den kant, hvor Waldenberg laa. Hr. Waldenberg indbød derfor greven til med hustru og søn at blive paa hans gods, indtil der blev bedre tider, og tilbudet blev modtaget med glæde; alle tre var særdeles glade over at kunne have et saa behagelig opholdsted.

En dag, da man allermindst ventede at faa se franske soldater, kom en fransk officer ledsaget af nogle husarer ridende ind paa herregaarden. Han lod sig melde for hr. Waldenberg som en fransk oberst. Alle blev naturligvis forbausede over dette uventede besøg og Ludvigs forældre sølte sig meget urolige; greven var rødt for at blive fængslet. Imidlertid maatte den fremmede officer føres ind.

(Sluttes.)

Søg Jesus, lad ham hjælpe dig til synd at fly og tjene sig!

Jeg læste nylig en god fortælling med titelen, „Hvorledes skal man undslippe rottælden“. Det var en slags fabel. Historien fortæller, at en skare rotter engang kom sammen i en kjelder for at raadslaa om sin sikkerhed. Menneskene havde sat en rottælden af staa i denne kjelder, og lagt et stykke ost til lokkemad, som lugtede fortræffelig, og rotterne fik stor lyst til den. Men de havde seet mange af sine venner dræbte eller faarede i denne fælde. Paa denne maade havde de lært, at den var en farlig ting; og de var nu kommen sammen for at overveie, om de ikke kunde faa det fristende ostestykke ud af fælden uden skade for nogen af dem. Der blev holdt mange lange taler, opgjort flere planer, men ingen god nok at udføre.

Omstøder reiste en sig og sagde: „Jeg foreslaar at der bliver udnævnt en komite af to af de stærkeste i vort selskab til denne afgjørelse, og naar en af komiteen sætter sin lab paa fjæderen og holder den op kan den anden imidlertid tragt tage ud oven“, dette vandt alles bifald. De indrømmede enstemmig, at dette var den bedste maade at udføre det paa, og de istemte en hødelig mumlen som tegn paa bifald.

Men pludselig hørtes en svag stemme, og en stakkars halt rotte med kun tre ben kom haltende frem til dem. Hun talte saaledes: „Mine venner, jeg har forsøgt den nye foreslaaede plan, og I ser følgerne deraf. Jeg tabte ved den anledning mit ben. Det har kostet mig saa meget, lad eder derfor advare. Vil I undgaa farene ved denne fælde, er det bedst at lade den være. Rør den ikke og gaa ikke nær hen til den.“

Enhver synd ligner en fælde — vi kan ikke nærme os den uden fare; og det raad Jesus giver os, naar vi fristes til nogen synd, er altid det samme. Han siger: „lad den være; fly derfra, og hav intet dermed at gjøre“. Den bedste maade at undgaa fælden paa, er ikke at nærme sig den. Jesus vil hjælpe os, for at vise os, hvorledes vi skal kunne finde fred og tryghed for vore sjæle, og tillige, hvorledes vi skal kunne undgaa de snarer, Satan lægger for os. Først da kan vi bære Herren gode frugter i libet.

Jagst af en kvælerlange. (Med billede.)

Det er i Syd-Amerikas skove. Led-
saget af et par negere er en af egnens
eiendomsbesiddere ude paa jagt. Da
meddeler en af hans sorte ledsagere,
at han har seet en vældig slange under en
gammel træstamme, der var omkranset med
en masse slyngplanter.

Dette var en velkommen efterretning for
de to negres herre; thi han ønskede netop
en kvælerlange til sin samling af udstoppede
dyr. Han havde sit haggelgevær med, og
vilde lettest have kunnet dræbe dyret med
en ordentlig haggelladning; men han var
ræd for paa den maade at ødelægge dens
skind, saa den vilde være mindre skikket til
at udstoppes. Han tvang derfor de to negre
til at følge med lige hen til stedet og greb
det spyd, hvormed den ene var bevæbnet,
og stillede sig paa post ved træstammen.
Han var en usofkærdet mand og sølte ingen
frugt, medens han stod der og ventede, og
i samme øieblik som slangen stak hovedet
frem mellem slyngplanterne, borede han spyd-
et gennem dens nakke, saa den spidde-
des til jorden. En af negrene fik derpaa befa-
ling til at holde spydet, medens eiendoms-
besidderen selv og den anden neger kastede
sig over slangens vældige krop. Der blev
en temmelig alvorlig kamp, men slangen
maatte dog tilsidst give tabt. Den blev
senere udstoppet, og en jeværdighed, som
den modige jægers gæster altid maatte
beundre.

Stenlammet.

Pastor Juncke fortæller, at han i aaret
1865 stod med nogle venner uden-
for den katolske kirke i byen Werdin

og betragtede kirkenes ydre, medens de ven-
tede paa, at kirkenøglerne blev hentet, saa de
kunde komme ind.

Medens de stod der, fik de overst oppe
under taget se paa et lidet lam, hugget i
sten og indsat mellem de andre stene. De
syntes, dette var rart, og spurgte en gammel
kone, som idetsamme kom hinkende forbi, om
hun vidste, hvad det lille lam deroppe skulde
betyde.

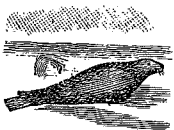
"Jo," sagde hun, "det lille lam har me-
get at betyde. Paa det sted, hvor nu lam-
met staar, sad for mange aar siden en tag-
dækker ved sit arbejde; men saa gif det taug,
som holdt kuven, hvori han sad, istykker,
og han styrtede ned fra den store høide.
Alle mente naturligvis, at han havde slaaet
sig ihjel paa stedet; thi baade var det høit,
og lige under laa en hel del store skarpe
stene, da man holdt paa at gjøre kirken
istand. Det var umuligt andet, end at den
stakfæls mand maatte være bleven knust i
faldet! Men hvad sker? Tænk, han slap
fra det med strækken; han reiste sig frisk og
kjaer og havde ikke engang saa meget som
faaet et rift paa en finger." "Men hvortle-
des kunde det være muligt?" "Jo, ser De"
— vedblev den gamle — "derne gik et
lam og græssede mellem stenene, og saa
faldt tagdækkeren lige ned paa lammet; men
lammet blev knust under mandens thyngde og
døde: Stakfæls dyr! Til minde om denne
begivenhed var det, at tagdækkeren lod lam-
met hugge i sten og sætte derop."

Saa lod denne lille fortælling om "sten-
lammet," og hvis nogen vil anvende den
paa det aandelige, saa læse han Joh. 1. 29:
"Se det er Guds lam, som bærer verdens
synd."

Dyl. paa gaader i nr. 9.

Skulte dyr. 1. Bibe, grib, due, fo.
2. Sane, and, ren, fo, sel.

Billedgaade.

N

FR

FOR

